

- Część pierwsza dotyczy naruszenia zasady ograniczenia celów przetwarzania danych i zasady legalności. Aby bowiem dane osobowe zawarte w unijnych cyfrowych zaświadczeniach COVID skarżących mogły zostać wykorzystane w celu umożliwienia tym skarżącym dostępu do budynków Parlamentu, istnieje wymóg prawny, aby zostały one zgromadzone w tym celu. W przypadku braku podstawy prawnej wyraźnie zezwalającej na przetwarzanie danych medycznych dotyczących szczepienia, testów lub ozdrowienia, w celu umożliwienia dostępu do miejsca pracy i zgromadzeń parlamentarnych, w żadnym razie Prezydium Parlamentu nie może zezwolić na takie przetwarzanie danych, a tym bardziej w drodze normy, która nie jest ustawą w formalnym znaczeniu tego słowa.
  - Część druga dotyczy naruszenia zasad lojalności, przejrzystości i minimalizacji ponieważ skarżący nie zostali poinformowani w chwili gromadzenia ich danych osobowych, że dane te zostaną wykorzystane w celu udzielenia zezwolenia na wstęp do miejsca pracy.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżona decyzja w sposób nieuzasadniony narusza prawo do ochrony prywatności i danych osobowych, prawo do nietykalności cielesnej, prawo do wolności i bezpieczeństwa oraz prawo do równości i niedyskryminacji. Zarzut ten dzieli się na dwie części.
- Część pierwsza dotyczy naruszenia praw do nietykalności cielesnej skarżących, ich praw do wolności i bezpieczeństwa, ich praw do równości i niedyskryminacji oraz poszanowania ochrony prywatności i danych osobowych.
  - Część druga dotyczy tego, że naruszenie przez zaskarżoną decyzję praw i zasad, o których mowa w części pierwszej zarzutu, stoi w sprzeczności z zasadą proporcjonalności zawartą w art. 52 ust 1 karty, ponieważ podważany środek nie jest konieczny, odpowiedni ani proporcjonalny do osiągnięcia zamierzonych celów.

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2022 – Fundacja Instytut na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris/Parlament

(Sprawa T-41/22)

(2022/C 148/41)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Fundacja Instytut na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: K. Koźmiński, radca prawny, i adwokat T. Siemiński)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w całości Rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 11 listopada 2021 r. w sprawie pierwszej rocznicy faktycznego zakazu aborcji w Polsce [2021/2925(RSP)];
- ewentualnie – w razie nieuwzględnienia wniosku o stwierdzenie nieważności zaskarżonej rezolucji w całości – o stwierdzenie jej nieważności w części, to jest w części litery „Y” brzmiącej: „mając na uwadze, że fundamentalistyczna organizacja Ordo Iuris, ściśle związana z koalicją rządzącą, jest siłą napędową kampanii podważających prawa człowieka i równość płci w Polsce, a obejmuje to próby wprowadzenia zakazu aborcji oraz nawoływanie do wycofania się Polski z konwencji stambulskiej i do tworzenia stref wolnych od LGBTI; mając na uwadze, że pokazuje to, iż w Polsce nadużywa się wartości kulturowych i religijnych, aby przeszkodzić w pełnym wykonywaniu praw kobiet, ich równym traktowaniu oraz korzystaniu przez nie z prawa do decydowania o własnym ciele”;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Parlamentu Europejskiego do podjęcia zaskarżonej rezolucji ze względu na to, że przedmiot rezolucji nie należy do kompetencji Unii Europejskiej przyznanych przez Państwa Członkowskie Traktatami, względnie nadużycie władzy polegające na instrumentalnym wykorzystaniu formy prawnej rezolucji w celu obejścia wymogu zmiany Traktatów dla przypisania Unii Europejskiej kompetencji, których zgodnie z Traktatami Unia nie ma.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez rezolucję Traktatów lub reguł prawnych związanych z ich stosowaniem, tj. naruszenie art. 2 TUE, art. 4 ust. 2 TUE, art. 6 ust. 3 TUE oraz art. 10 TFUE, poprzez to, że rezolucja:
  - narusza prawa i dobra osobiste Skarżącej,
  - oparta jest o niezweryfikowane i nieprawdziwe informacje na temat stanu faktycznego i prawnego w Polsce,
  - zawiera nierzetelną analizę i wykładnię prawa międzynarodowego publicznego dotyczącego kwestii aborcji,
  - w sposób nieuzasadniony przypisuje zakazowi przerywania ciąży i ochronie życia ludzkiego w fazie prenatalnej rzekomą sprzeczność z wartościami wskazanymi w art. 2 TUE, pomijając fakt, że kwestia dopuszczalności aborcji nie jest częścią wspólnej tradycji konstytucyjnej państw członkowskich, co z kolei:
  - skutkuje dyskryminacją w życiu społecznym, politycznym i prawnym w Unii Europejskiej osób opowiadających się za zakazem przerywania ciąży i ochroną życia ludzkiego w fazie prenatalnej;
  - narusza zasadę poszanowania tożsamości narodowej i konstytucyjnej państw członkowskich.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2022 r. – Conserve Italia i Conserves France/Komisja

(Sprawa T-59/22)

(2022/C 148/42)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Conserve Italia – Consorzio Italiano fra cooperative agricole Soc. coop. agr. (San Lazzaro di Savena, Włochy), Conserves France (Tarascon, Francja) (przedstawiciele: adwokaci L. Di Via, M. Petite, L. Tresoldi i E. Belli)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2021) 8259 z dnia 19 listopada 2021 r. (sprawa AT.40127 – Warzywa w puszkach) dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG w części odnoszącej się do obliczenia grzywny;
- obniżenie wysokości grzywny i zarządzenie wszelkich dalszych środków, które Sąd uzna za odpowiednie; i
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami poniesionymi przez Conserve Italia i Conserves France w związku z niniejszym postępowaniem.